
Sprostowanie

Teksty : teoria literatury, krytyka, interpretacja nr 6 (12), 198

1973

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

spotykany u badaczy polskich — por. np. T. Kostkiewiczowa: *Kniaźnin jako poeta liryczny*. Wrocław 1971, szczególnie s. 161—193). Autor ujawniłby się wówczas jako podmiot szeregu wypowiedzi *literackich*, a kategoria owa niezupełnie dałaby się ujmować w szkolnych nieco perspektywach pytań w rodzaju: „Co autor chciał, a czego nie chciał napisać?” Ostrożniej wypadłyby też wtedy tyrady o „omyłkach Verne’a”, o „poprawkach przeoczeń” i „osądach krytycznych”. Skutek byłby ten, o który kruszymy tu kopie: dzieło literackie i jego elementy (m.in. kategoria autora) potraktowane zostałyby jako zjawiska estetyczne, których funkcja poznawcza nie daje się sprowadzić po prostu do jakichkolwiek „werystycznych prawdopodobieństw” tez wyjściowych.

Andrzej Zgorzelski

Sprostowanie

W artykule Krzysztofa Dybciaka *Ikar Hiobem*, opublikowanym w numerze 4 (1973), błędnie wydrukowano na s. 117 u dołu następujący fragment: „Nie mają więc racji krytycy piszący o bezsensowności cierpienia bohatera *Wyspy*, uzasadniając to tym, że nieszczęścia «nie budują w nim żadnej nowej wiedzy; nie są także drogą do szczęścia». No właśnie! Cóż byłaby to za ofiara, gdyby nieszczęście było drogą do szczęścia (...)”. Autora i Czytelników przepraszamy.